

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد*

نویسندگان: گابریل شوارز، فلیکس بازالگت و جرج مونبیو**

مترجم: بهزاد صحتی***

۱. دانشجوی دکتری تاریخ تطبیقی و تحلیلی هنر اسلامی، دانشکده هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

فشار منافع قدرتمند خود را کنار می‌گذارد تا اطمینان حاصل کند که صدای شما شنیده می‌شود. می‌توانیم به دولت این اعتماد را داشته باشیم که پول‌های مالیاتی ما را مدبرانه در راه دفاع از اقلیت‌ها در برابر گروه‌های قدرتمند، برای مقابله با نیروهای ضد دموکراتیک و رسانه‌های تحت کنترل آن‌ها، برای اطمینان از برآورده شدن نیازهای همه اقشار جامعه خرج کند. به این ترتیب کارگران دیگر استثمار نمی‌شوند. محله‌ها و کیفیت زندگی ما قربانی سود شرکت‌ها نمی‌شود. اما واقعیت این است که بعد از چند سال زندگی دیگر نمی‌توان این افسانه را باور کرد.

ما دیده‌ایم که اگر سیاست را به دولت‌ها بسپاریم چه می‌شود. آن‌ها که منصفانه انتخاب شده یا نشده باشند، بدون فشار عمومی مؤثر، از قدرت خود سوء استفاده خواهند کرد. قوانین سیاسی را به نفع حزب خود تغییر خواهند داد. منافع عمومی را فدای منافع شرکت‌ها و میلیاردرها، گروه‌های آسیب پذیر را مورد ضرب و شتم و آینده مشترک ما را فدای مصلحت و قوانین ظالمانه‌تری را به ما تحمیل خواهند کرد.

اعتماد به دولت‌ها، دموکراسی را که تنها از طریق مطالبه‌گری‌های مداوم برقرار می‌ماند، نابود می‌کند. این امر باعث ایجاد اختلاف در روابط بین نمایندگان ما و نیروهای قدرتمندی همچون مطبوعات صاحب قدرت، ثروتمندان و دوستان خارجی قدرتمندان می‌شود. در اینجا منظور از اختلاف گفته شده،

تصویر ۱. یک دختر جوان در سال ۲۰۱۶ در سانتیاگو شیلی با پلیس روبرو می‌شود. سالگرد کودتای ۱۹۷۳ که منجر به دیکتاتوری وحشیانه ۱۷ ساله آگوستو پینوشه^۱ شد. عکاس: کارلوس ورا^۲، رویترز

اعتراض می‌تواند همه چیز را تغییر دهد. به همین دلیل است که دولت‌ها در سراسر جهان می‌خواهند آن را سرکوب کنند. در اینجا به بررسی برخی از تصاویری که به بازنویسی قوانین و تغییر طرز فکر ما کمک کردند می‌پردازیم.

دولت‌ها میل به تعریف محدودی از دموکراسی دارند. آن‌ها در ابتدا دموکراسی را اینگونه تعریف می‌کنند: شما رای می‌دهید؛ حزب اکثریت به قدرت می‌رسد تا از طرف شما برای چهار یا پنج سال آینده حکومت کند؛ اگر یکی از سیاست‌های آنان را دوست نداشته باشید، نماینده انتخابی شما وفاداری حزبی و

* 'It felt like history itself' - 48 protest photographs that changed the world, (<https://www.theguardian.com>)

** Gabrielle Schwarz، محقق در حوزه‌های اپیدمیولوژی اجتماعی، نابرابری‌های بهداشتی، مسکن و سیاست اجتماعی.

Felix Bazalgette، نویسنده و فیلمساز اهل لندن است. شعر، روزنامه نگاری و مقالات او در گاردین، اکونومیست، وایت ریویو، مپ، نیویورک ریویو و بسیاری دیگر منتشر شده است. در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۸ او در فهرست نهایی جایزه مقاله Fitzcarraldo Editions قرار گرفت.

George Monbiot، جورج جاشوا ریچارد مونبیو نویسنده بریتانیایی است که به خاطر فعالیت‌های زیست محیطی و سیاسی‌اش شهرت دارد. او یک ستون منظم در گاردین دارد.

*** behzad.sehati@ut.ac.ir

اعتراض است.

رسمی در مجلس یا کنگره صحبت میکنند، نامه‌های جدی نوشته می‌شوند و طومارهای مودبانه ارائه می‌شوند. اما هیچ یک از این‌ها برای نجات ما کافی نیست. همچنان آن‌ها ما را به عنوان تهدیدی برای دموکراسی که ما به دنبال محافظت از آن هستیم، شیطان جلوه خواهند داد. آن‌ها به دستگیری ما ادامه می‌دهند و مجازات شهروند خوب بودن را بالا می‌برند و ما همچنان به مخالفت ادامه خواهیم داد؛ همانطور که مردم برای قرن‌ها انجام داده‌اند، حتی زمانی که با خشونت و سرکوب دولتی مواجه می‌شوند. نمونه بارز آن تصویر شماره ۳ است.

تصویر ۲. زنان در ژانویه ۲۰۱۷، یک روز پس از تحلیف دونالد ترامپ^۳، در واشنگتن راهپیمایی کردند. عکاس: برایان وولستون^۴، رویترز

تصویر ۳. آهنگ نوازی گروه رایب در میدان سرخ ۲۰۱۲. عکاس: آنا آرتمووا^۵، گتی

رایب در اکتبر ۲۰۱۱ شکل گرفت. نادیا تولوکونیکووا^۶، یکی از اعضای موسس این گروه معترض روسی می‌گوید: ما نمی‌خواهیم پوتین^۷ برای همیشه در قدرت بماند زیرا احساس می‌کنیم که اگر از دست او خلاص نشویم، مشکلات زیادی برای کشور ما به وجود می‌آید. در ۲۰ ژانویه ۲۰۱۲، هشت نفر از اعضای این گروه بر روی سکویی در مقابل کلیسای سنت باسیل میدان سرخ رفتند و آهنگ (پوتین خودش را عصبانی کرده است) را اجرا کردند. این زنان که در آن زمان به‌طور ناشناس عمل می‌کردند، هنگام آواز خواندن از بمب‌های دودزا و ماسک‌های رنگارنگ استفاده کردند. تولوکونیکووا در خصوص این عکس می‌گوید که «ما تمام ژانویه را تمرین کردیم. بارها این نکته را بررسی کرده بودیم که چه زمانی ماشین پلیس کمتر خواهد بود. همچنین به دلیل پوشش یخی سکو، کفش‌های مخصوص کوهنوردی تهیه کردیم. در مورد اینکه اگر بازداشت شدید هم به گفتگو می‌نشستیم راه چاره‌ها را بررسی می‌کردیم.»

زنان بلافاصله پس از اجرا، بازداشت شدند. آن‌ها را هشت ساعت در ایستگاه پلیس نگه داشتند و سرانجام در حالی که خسته اما خوشحال بودند، آزادشان کردند. از آن روز به عنوان

اعتراض، آن‌گونه که دولت‌ها به دنبال نشان دادن آن هستند، بار سیاسی نیست، بلکه بستر دموکراسی است. بدون آن، تعداد کمی از حقوق دموکراتیک همچون حق رای، حقوق شهروندی، برابری در پیشگاه قانون، احکام مالیاتی، شرایط عادلانه اشتغال، خدمات عمومی و شبکه امنیت اجتماعی وجود داشت. دولتی که نتواند اعتراض را تحمل کند دولتی است که دموکراسی را تحمل نمی‌کند. چنین حکومت‌هایی در حال رشد بی سابقه-ای در جهان هستند. برای نمونه در بریتانیا، دو لایحه برای جلوگیری از همه شیوه‌های اعتراض تصویب شده است. این لوایح پلیس را قادر می‌سازند تا تقریباً هر تظاهراتی را به این دلیل که باعث ایجاد اختلال جدی می‌شود، متوقف کند. مفهومی که می‌تواند شامل هر نوع سر و صدایی باشد. آن-ها هر نوع قدرت پلیس را گسترش می‌دهند که یک عامل بازدارنده در برابر اقدامات مدنی باشد. آن‌ها حتی می‌توانند افرادی را از شرکت در هرگونه اعتراض به دلایلی که کاملاً خودسرانه و غیرقانونی است منع کنند. این نوع کارها معرف قدرت‌های دیکتاتورها هستند.

در روسیه، قانونی جدید برای پیگرد مخالفانی که دست به اقدامات ملایمی مانند نوشتن «نه به جنگ» در برف می‌زنند، به تصویب رسیده است. قوانین سختگیرانه مشابهی در بسیاری از کشورهای دیگر نیز وضع می‌شود. این‌گونه دولت‌ها به دنبال ممنوعیت گسترش دموکراسی هستند. افرادی که در ادامه در تصاویر مشاهده می‌کنید، افراد خارق‌العاده‌ای هستند که این مطالب را درک می‌کنند.

تقریباً همه چیزهای مهم به سرعت در حال فروپاشی هستند: اکوسیستم‌ها، سیستم بهداشتی، استانداردهای زندگی عمومی، برابری، حقوق بشر، شرایط استخدام. این در حالی اتفاق می‌افتد که انتخابات می‌آیند و می‌روند، نمایندگان به طور

تصویر ۵. بانوی سرخ پوش در پارک گزی، ۲۰۱۳، عکاس: عثمان اورسال^{۱۱}، روبرتز

جنبش تبدیل شد. تصاویری از «بانوی سرخ پوش» بر روی پوسترها و گرافیک‌های آنلاین ظاهر شد و اعتراضات را در سراسر کشور برانگیخت.

اثر هنری بدون عنوان (بدن شما میدان نبرد است) در اصل توسط باربارا کروگر^{۱۲} به عنوان پوستری تولید شد که از مردم می‌خواست در راهپیمایی زنان در واشنگتن در آوریل ۱۹۸۹ شرکت کنند. این تظاهرات در اعتراض به تلاش‌های دولت جمهوری خواه سازماندهی شد. در آن سال کروگر که قبلاً طراح مجله Condé Nast بود، می‌دانست چگونه یک تصویر به یاد ماندنی خلق کند: «من توانستم از تسلط‌هایی که با تصاویر و کلمات ایجاد کردم استفاده کنم و آن‌ها را به فعالیت‌های خودم به عنوان یک هنرمند تبدیل کنم.»

امروز، اعتراض‌هایی برای استقلال بدن در راستای همان پوستر کروگر در سراسر جهان ایجاد می‌شود. در تصویر شماره ۶، یک نسخه لهستانی از پوستر در خیابانی نشان داده شده است. قوانین سقط جنین در لهستان از محدودکننده‌ترین قوانین در اروپا هستند. زنان، قدرت دارد و دسترسی به آن قدرت به قابل درک بودن آن بستگی دارد.

وقتی می‌بینید آثار هنری کروگر به ویژه در پی حمله مجدد به آزادی‌های زاد و ولد همچنان به طور گسترده پخش می‌شود، چه حسی دارید؟ کروگر می‌گوید: این غم‌انگیز است که جنگ علیه بدن زنان و مفهوم جنسیت، به وحشیانه‌ترین شکل‌ها ادامه دارد.

تصویر شماره ۷ در ۲۱ دسامبر ۱۹۵۶، روز ملغی شدن قانون ممنوعیت استفاده از سیستم حمل و نقل عمومی توسط رنگین پوستان در مونتگومری، آلاباما گرفته شد. ۱۲ ماه قبل از آن، رزا پارکس^{۱۳} به دلیل امتناع از دادن صندلی خود به یک مرد سفیدپوست دستگیر شده بود. همین باعث جرقه تحریم اتوبوس‌های

موفقیت بزرگ این گروه یاد می‌شود. پس از اجرای بعدی آن‌ها سه عضو از جمله تولوکونیکوا تحت تعقیب قرار گرفتند و به این ترتیب آن‌ها دیگر ناشناس نبودند. با این وجود و در حالی که پوتین کنترل سخت‌گیرانه‌ای را بر قدرت خود دارد، این گروه همچنان مصمم است که صدای مقاومت باشد. در پی تهاجم به اوکراین، خطرات رخنمایی قدرت دولت افزایش یافته است. تولوکونیکوا می‌گوید: فعالیت اعتراضی در روسیه به طور فزاینده‌ای خطرناک می‌شود. شما به خاطر اینکه جنگ را جنگ نامیدید، نه «عملیات نظامی ویژه»، با ۱۵ سال زندان روبرو خواهید شد. اما هنوز مردم اعتراض می‌کنند. نه به این دلیل که می‌خواهند قهرمان شوند، بلکه به این دلیل که نمی‌توانند به خودشان دروغ بگویند.

تصویر ۴. حمله سگ‌های پلیس به تظاهرکنندگان حقوق مدنی در بیرمنگام، ۱۹۶۳، عکاس: چارلز مور^{۱۴}، آلاباما

در اوایل سال ۱۹۶۳، مارتین لوتر کینگ^{۱۵}، بیرمنگام را جدانشده‌ترین شهر در ایالات متحده توصیف کرد. او و دیگر رهبران حقوق مدنی، کمپینی از اعتراضات غیرخشونت‌آمیز ترتیب دادند و دانشجویان را در مرکز جنبش قرار دادند. پوجین کانر، کمیسر امنیت عمومی شهر، استفاده از شلنگ‌های آتش‌نشانی و سگ‌های پلیس را برای سرکوب تظاهرات در دستور کار قرار داد. تصاویر چارلز مور از جمله تصویر شماره ۴ از حمله سگی به مرد جوانی توجه مردم را به جنبش بیرمنگام جلب کرد و منجر به برکناری کانر از سمت خود شد.

حدود سه میلیون نفر در اعتراضاتی که تابستان ۲۰۱۳ ترکیه را فرا گرفت، شرکت کردند. این اعتراضات با یک تظاهرات کوچک و مسالمت‌آمیز در ۲۸ مه علیه تخریب و بازسازی پارک گزی در استانبول آغاز شد. پلیس با استفاده از گاز اشک‌آور و ماشین آب‌پاش تلاش کرد معترضان را متفرق کند. در عکس شماره ۵، سیدا سونگور^{۱۶} از فعالان مدنی که با گاز اشک‌آور مورد آزار قرار گرفته است، به سرعت به نمادی برای

تصویر ۷. رزا پارکس روی صندلی اتوبوس می‌نشیند. ۱۹۵۶، عکاس: یونایتد پرس اینترنشنال^{۱۵}

تصویر ۶. دیدگاه باربارا کروگر جهانی می‌شود، ۲۰۲۰، عکاس: آندره گولج^{۱۴}

مونته‌گومری به مدت ۳۸۲ روز و اولین تظاهرات گسترده علیه تبعیض نژادی در ایالات متحده بود. مرد سفیدپوست در این عکس یک مسافر تصادفی نبود، بلکه نیکلاس کریس، خبرنگار کهنه کار یونایتد پرس اینترنشنال بود: این عکس توسط یک عکاس غیر حرفه‌ای برای نشان دادن این پیروزی مهم به نمایش گذاشته شد.

داریو میتیدیری درباره تصویر شماره ۸ می‌گوید: «این تنها لحظه در دوران حرفه‌ای من بود که به طور غریزی می‌دانستم که خوب می‌شود.» این آخرین عصر عکاس ایتالیایی الاصل در پکن بود، جایی که او برای مستندسازی اعتراضات به چین رفته بود.

میتیدیری به یاد می‌آورد هنگامی که او برای اولین بار به پایتخت چین رسید، جو بسیار شادی بود. مثل یک مهمانی بزرگ دانشجویی بود، شبها در خیابان‌ها می‌رقصیدند و اپرای چینی می‌خواندند. ما می‌دانستیم که پلیس مخفی در همه جا فیلمبرداری میکند، اما هیچ خطری احساس نمی‌شد. مدتی بعد سربازان شروع به تجمع در اطراف میدان کردند. عکس میتیدیری از کودکی که بر روی شانه‌های یکی از بستگان، بالای دریایی از کلاه ایمنی نشسته بود، حدود ساعت ۶ بعدازظهر سوم ژوئن ۱۹۸۹، تنها چند ساعت قبل از شروع قتل عام ثبت شد. داریو برای اینکه بهترین زاویه را بگیرد، روی صندلی دوچرخه‌ای که در آن نزدیکی بود ایستاد.

این عکس به نمادی ارزنده از بی‌گناهی معترضانی تبدیل می‌شود که در آن شب به شدت مورد سرکوب قرار گرفتند. میتیدیری که هرگز نام پسری را که در عکس قرار دارد یاد نگرفت، از عکس‌های خود در وقایع میدان تیان‌آن‌من به‌عنوان نمونه‌ای واقعی از اهمیت رسالتی که خبرنگاران عکاس انجام می‌دهند، نام میبرد. او آن را با وضعیت کنونی اوکراین مقایسه می‌کند: ما پروپاگاندای روسی را می‌بینیم، اما بقیه جهان به

تصویر ۸. میدان سرخ، ۱۹۸۹، پسر خردسال ...، عکاس: داریو میتیدیری^{۱۶}

خوبی از آنچه در حال وقوع است آگاه هستند. زیرا عکاسانی که همه چیز را مستند می‌کنند و جان خود را به خطر می‌اندازند، در آنجا حضور دارند.

تصویر شماره ۹ توسط استوارت فرانکلین، عکاس بریتانیایی، در ۵ ژوئن ۱۹۸۹، یک روز پس از کشتار میدان تیان‌آن‌من گرفته شده است که در آن حدود ۱۰۰۰۰ معترض دموکراسی‌خواه توسط نیروهای پلیس که برای سرکوب تظاهرات فرستاده شده بودند کشته شدند. یک معترض تنها که بعدها «مرد تانکی» نام گرفت، در مسیر ستونی از تانک‌ها که میدان را ترک میکردند، ایستاد. عکس و ویدیوی این حادثه به خارج از چین قاچاق شد و مردی که هنوز هویتش مشخص نشده بود به یک نماد در دنیای غرب تبدیل شد. همانطور که فرانکلین می‌گوید: «این عکس، نسخه‌ای مدرن از داوود و جالوت بود.»

تصویر ۱۱. مقاومت در نوار غزه، ۲۰۱۸، عکاس: مصطفی حسونه^{۲۲}، گتی

تصویر ۹. مرد تانکی، ۱۹۸۹، عکاس: استوارت فرانکلین^{۱۷}، آژانس مگنوم

تصویر ۱۲. اما سولکوویچ در حال حمل تشک، ۲۰۱۴، عکاس: آندره برتون^{۲۳}، گتی

را حمل می‌کرد)، سولکوویچ تصمیم گرفت که در همه جای محوطه دانشگاه یک تشک را با خود حمل کند تا زمانی که روسای مدرسه با اخراج دانش‌آموزی که متهم به تجاوز جنسی بود موافقت کنند. این اجرا تا فارغ التحصیلی سولکوویچ ادامه یافت و به نمادی مشهور از اعتراض علیه فرهنگ تجاوز در دانشگاه‌ها تبدیل شد. هیلاری کلینتون در سال ۲۰۱۵ گفت: این تصویر باید همه ما را تحت تأثیر قرار دهد (تصویر شماره ۱۲).

در ۲۸ اوت ۱۹۶۳، دویست و پنجاه هزار نفر به پایتخت ایالات متحده راهپیمایی کردند تا برای حقوق مدنی تظاهرات کنند. این همان روزی بود که مارتین لوتر کینگ سخنرانی معروف خود را با عنوان «روپایی دارم» ایراد کرد. دنی لیون عکاسی که به سازماندهی راهپیمایی کمک کرد، درباره تصویر شماره ۱۳ می‌گوید «موقع عکاسی هوا بسیار گرم و آفتابی بود، بدترین نور برای عکس گرفتن.»

این عکس که گروهی از دانش‌آموزان دبیرستانی را که در راهپیمایی آواز می‌خواندند نشان می‌دهد، بعداً به نمادی

جان اف کندی^{۱۸} در مورد عکس خودسوزی یک راهب بودایی مسن که در ۱۱ ژوئن ۱۹۶۳ در اعتراض به آزار و شکنجه بودایی‌ها توسط دولت کاتولیک ویتنام خودکشی می‌کند، گفت: هیچ عکس خبری در تاریخ به اندازه آن نتوانسته که احساسات را برانگیزد. مالکوم براون، عکاس آمریکایی برای مستندسازی این رویداد تکان دهنده، برنده جایزه پولیتزر شد (تصویر ۱۰).

ابوعمر در میان ده‌ها هزار فلسطینی که در تظاهرات هفتگی نوار غزه از سال ۲۰۱۸ شرکت می‌کردند، حضور داشت. از جمله خواسته‌های آن‌ها پایان محاصره و بازگشت آوارگان فلسطینی بود. تصویر شماره ۱۱ مرد جوان با پرچم فلسطین و یک تیرکمان در سراسر جهان دیده شد و آن را با نقاشی مشهور «رهبری آزادی مردم» اثر اوژن دلاکروا^{۱۹} در سال ۱۸۳۰ مقایسه کردند. ابوعمر بعداً در تظاهرات دیگری مورد اصابت گلوله قرار گرفت و مجروح شد.

تصویر ۱۰. خودسوزی تیچ کوانگ دوک، ۱۹۶۳، عکاس: مالکولم براون^{۲۰}، آسوشیتد پرس

پروژه‌های هنری دانشجویی زیادی وجود ندارد که به اندازه پایان‌نامه اما سولکوویچ^{۲۱} در دانشگاه کلمبیا مورد توجه قرار گیرند. برای اجرای پرفورمنس تشک (به این صورت که آن

کردند و صدها نفر را کشتند - تخمین زده میشود که بین ۳۷۰ تا ۱۰۰۰ نفر کشته شدند. یک عکاس جوان به نام نارایان وینایاک برای ثبت اتفاقات بعد از کشتار، شروع به فعالیت کرد. این تصاویر با بقیه آثار او که عمدتاً متشکل از پرتره-های مجلل رهبران ملی‌گرا مانند گاندی^{۲۰} و سوهاس چاندرا^{۲۱} بوز بود، بسیار متفاوت است؛ زیرا ویرکار مجموعه عکس‌هایی پراکنده از صحنه جنایت گرفت که دور سوراخ‌های گلوله تیراندازی با گچ سفید دایره کشیده شده بود و بستگان کشته شدگان به سوراخ‌ها اشاره می‌کردند (تصویر شماره ۱۴).

به عقیده کریستوفر پینی، مورخ هنر، کار ویرکار لحظه بسیار مهمی در تاریخ عکاسی است. در قرن نوزدهم از عکاسی به عنوان ابزاری برای قدرت سیاسی یا مسائل علمی استفاده می‌شد، اما در قرن بیستم عکاسانی مانند ویرکار شروع به چالش کشیدن ساختارهای قدرت اطراف خود به کمک عکاسی کردند. پینی می‌گوید: ویرکار بدون شک تصاویرش را در بردارنده مبارزه با ظلم استعماری می‌داند. او بین ویرکار و مردمان امروزی که از هر صحنه‌ای عکاسی می‌کنند، پیوندی به وجود می‌آورد که نتیجه مستندنگاری آنها از تخلفات قدرتمندان است.

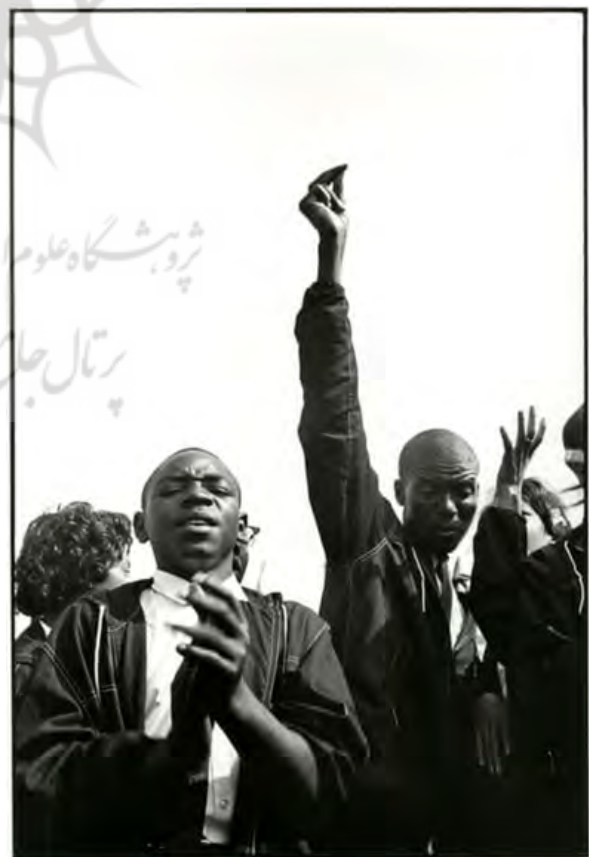

تصویر ۱۴. عواقب قتل عام آمریتسار، ۱۹۱۹، عکاس: نارایان وینایاک ویرکار^{۲۲}

لارا بلدی، عکاس مصری-لبنانی درباره تصویر شماره ۱۵ می‌گوید: عکس از بالکن خانه دوستم گرفته شده است. در جریان قیام ۱۸ روزه اولیه مصر در سال ۲۰۱۱، زمانی که هزاران نفر برای تظاهرات علیه حکومت استبدادی حسنی مبارک تجمع کردند، آپارتمان دوستم مشرف به میدان تحریر بود. این خانه به محلی برای ملاقات خبرنگاران و فعالان سیاسی تبدیل شد. همیشه مملو از افرادی بود که کار می‌کردند، پیامک می‌فرستادند یا توییت می‌نوشتند. بلدی قبل از این

از مبارزه حقوق مدنی تبدیل شد و حتی به عنوان پوستر مورد استفاده قرار گرفت. زاویه غیرمعمول عکس نیز به خاطر تلاش لیون برای خارج کردن سایر عکاسان از درون کادر بود: برای عکاسی به زانو افتادم و به سمت آسمان عکس گرفتم. این تصویر بعدها نیز مورد استفاده قرار گرفته است. در سال ۲۰۲۰، زمانی که در شهر لوئیزیول تظاهرات خیابانی در پی مرگ جورج فلویید^{۲۴} و برونا تیلور^{۲۵} ممنوع شده بود، فعالان هنرمند سیاه‌پوستان به رهبری داریوس دنیس^{۲۶} یک نقاشی دیواری وسیع به ارتفاع ۴۵ فوت از این عکس را روی دیوار یک ساختمان دولتی در مرکز شهر لوئیزیول کشیدند. تصویر از نظر دنیس، بازنمایی «روح تاریخ اعتراض» بود. با نمایش عمومی آن در زمانی که اعتراض ممنوع شد، تیم او می‌خواستند این لحظات رنگین‌پوستان را بیشتر از آنچه در مدارس هستند، در دسترس قرار دهد.

در سال ۱۹۱۹، جمعیتی صلح‌طلب در منطقه‌ای باز به نام جالیانوالا باغ، در شهر امریتسار هند، برای اعتراض به دستگیری رهبران طرفدار استقلال یعنی سیف‌الدین کیچلو^{۲۷} و ساتیاپال^{۲۸} توسط مقامات بریتانیا تجمع کردند. جمعیت توسط نیروهای ارتش هندی - بریتانیایی محاصره شده و شروع به تیراندازی

تصویر ۱۳. رژه در واشنگتن، ۱۹۶۳ عکاس: دنی لیون^{۲۹}، آژانس مگنوم

افرادى که مى‌پرسند آیا اعتراض به نتیجه‌ای مى‌رسد، اثر پروانه‌ای را نمى‌بینند: غریبه‌هایی در این اعتراضات ملاقات مى‌شوند، جزئیات را عوض یا به نوعی بهتر کرده و کمپین راه‌اندازی مى‌کنند. این دقیقاً همان چیزی است که اینجا اتفاق افتاده است. کمپین حقوق سقط جنین با نمایندگان مجلس ملاقات کرد. در ادامه پرونده‌های حقوقی را راه‌اندازی کرد. برای اهداف طرفدار انتخاب پول جمع‌آوری کردند، تظاهرات برگزار کرد و رای دهندگان ایرلندی را در خارج از کشور بسیج کردند. لیتل می‌گوید من خودم را در این عکس نمی‌بینم. بلکه زنان جوانی را می‌بینم که عصبانی و آماده بازپس‌گیری قدرت هستند. ما غیرقابل توقف به نظر می‌رسیم و این ما بودیم!

تصویر ۱۶. راهپیمایی زنان ایرلندی برای حقوق سقط جنین، ۲۰۱۶، عکاس: الستار مور^{۳۴}

تینا مودوتی، عکاس ایتالیایی به خاطر تصاویری که در دهه ۱۹۲۰ در مکزیک از زندگی طبقه کارگر و سازماندهی سیاسی تولید کرد، به شهرت رسید. تصویر شماره ۱۷ از رژه روز اول ماه مه کارگران در سال ۱۹۲۶ چندین بار در طول زندگی او تجدید چاپ شد و ترکیب سبکی او از عکاسی هنری و مستند را منعکس می‌کند. در سال ۱۹۳۰ اودستگیر شد و به او اولتیماتوم داده شد که یا فعالیت‌های کمونیستی خود را متوقف کند یا مکزیک را ترک کند. او ترک کردن را انتخاب کرد.

در تصویر شماره ۱۸، جان کارلوس (سمت راست) در مصاحبه‌ای در سال ۲۰۱۲ درباره لحظه‌ای که او و تامی اسمیت در المپیک ۱۹۶۸ مکزیکو سیتی در مراسم اهدای مدال دوی ۲۰۰ متر مشت‌های خود را به نشانه قدرت سیاه‌پلند کردند، گفت: می‌توانستید صدای قورباغه را روی پنبه بشنوید. در سکوت ۵۰۰۰۰ نفر یک چیز وحشتناکی وجود دارد. این سکوت با سیل توهین نژادی همراه شد و اگر چه اعتراض آن‌ها باعث

عکس، در میان مردم و در پایین آپارتمان عکاسی می‌کرد. اما در ۱۸ فوریه که خواست این منظره را از بالا ببیند. یک هفته از سرنگونی مبارک می‌گذشت، بنابراین آن روز، جمعه پیروزی نام گرفت. یک روز آفتابی زیبا بود، او ادامه می‌دهد: هنگامی که مردم را در میدان تماشا می‌کرد، دو مرد جوان در کنار او ظاهر شدند. آن‌ها به تازگی یک عدل عظیم پارچه از بازار پارچه خریده بودند، «حدود ۱۰۰ متر پرچم مصر؛ دو طرف پارچه را گرفتند و انداختند پایین. در زمان کوتاهی در میان جمعیت راه باز کرد. به محض رسیدن به میدان، مردم آن را گرفتند. دقایقی بعد به پارچه‌های دیگر گره خورد و بلادی عکس را گرفت: همه چیز خیلی سریع اتفاق افتاد. برای او با نگاهی به گذشته این عکس نشان‌دهنده نقطه عطفی در قیام، پیروزی، اوج انقلاب، قبل از ظهور واقعیت و آغاز شکافها و تفاوت‌های اجتماعی است. وقایع ۱۰ سال گذشته به او یاد داده است که تغییر با قیام نمی‌شود. آنچه قبل و بعد از آن اتفاق می‌افتد به همان اندازه یا بیشتر از آن مهم است. انقلاب یک فرآیند مستمر است.

تصویر ۱۵. جمعه پیروزی در میدان تحریر، ۲۰۱۱، عکاس: لارا بلدی^{۳۳}

در یک فرماندوم که در ماه مه ۲۰۱۸ برگزار شد، دو سوم رأی دهندگان ایرلندی قانون سقط جنین را انتخاب کردند که فعالان طرفدار آن، مدت‌ها خواستار آن شده بودند. تصویر شماره ۱۶، کمپینی را مشاهده می‌کنید که مربوط به راهپیمایی دو سال قبل در بیرون سفارت ایرلند در لندن بود. هانا لیتل (نفر جلو در عکس) می‌گوید: «ما می‌خواستیم بیانی‌های بصری ارائه کنیم که شاید در خانه به تصمیم‌گیرندگان و قانون‌گذاران برسد. تصمیم‌گرفتم ۷۷ زن، در سکوت و با چمدان‌ها به سمت سفارت بروند. اینان زنانی بودند که هر هفته از ایرلند به بریتانیا سفر می‌کردند تا به سفارت بروند.

شهرت آن‌ها در سرتاسر جهان شد، اما عواقب بدی برای هر دو داشت. با این حال، کارلوس پشیمان نبود: من یک تعهد اخلاقی داشتم که کاری کنم. اخلاق نیرویی بسیار بزرگتر از قوانین و مقرراتی بود که آن‌ها داشتند.

تصویر ۱۹. مارتین لوتر کینگ و راهپیمایی مونته‌گومری، ۱۹۶۵، عکاس: مونتا اسلیت^{۳۷}

«داستان ندیمه»، اثر مارگارت اتوود^{۳۸} است که به یک برنامه تلویزیونی تبدیل شد و در آن درباره رژیم‌های تئوکراتیک صحبت شد که آزادی‌های اولیه زنان را سلب می‌کند. آیا می‌توان تصور کرد که هنوز این نوع نگرش وجود داشته باشد؟ در سال‌های اخیر، شنل قرمزی‌ها و کلاه سفیدهایی که توسط خدمتکاران پوشیده می‌شوند، به نوعی نماد آشنا در اعتراضات مربوط به مسائل زنان در سراسر جهان تبدیل شده است. زنانی که در تصویر شماره ۲۰ خارج از ساختمان کنگره آمریکا ایستاده‌اند، علیه لایحه‌ای تظاهرات می‌کنند که به دنبال کاهش هزینه‌های ارائه‌دهنده مراقبت‌های بهداشتی جنسی بودند.

تصویر ۱۷. اول ماه مه در مکزیک، ۱۹۲۶، عکاس: تینا مودوتی^{۳۵}

در ۲۵ مارس ۱۹۶۵، مارتین لوتر کینگ، پس از راهپیمایی پنج روزه که در سلما آغاز شد، هزاران معترض حقوق مدنی را به سمت کنگره در مونته‌گومری رهبری کرد. ۲۵۰۰۰ نفر در سراسر راهپیمایی ۸۰ کیلومتری شرکت کردند و خواستار حق رای شدند. مونتا اسلیت به عنوان عکاس مجله آبنوس این رویداد مهم را پوشش داد (تصویر شماره ۱۹).

تصویر ۲۰. خدمتکاران به واشنگتن می‌روند، ۲۰۱۷، عکاس: جیم لواسکالزو^{۳۹}

عکاس مگنوم، تظاهراتی را در مرکز کیف که به برکناری ویکتور یانو کوویچ^{۴۰}، رئیس‌جمهور طرفدار روسیه انجامید، پوشش داد.

تصویر ۱۸. قدرت سیاه روی سکوی المپیک، ۱۹۶۸، عکاس: آسوشیتد پرس^{۳۶}

۲۳ جوانانی را نشان می‌دهد که پس از حمله به مسافرخانه و پلمپ آن، در بیرون مسافرخانه جمع شده بودند. عکس فضای جشنی را به تصویر می‌کشد که همجنس‌گرایان و ترنس‌ها از تسلیم شدن در برابر ظلم و ستم دولت خودداری کردند. اولین راهپیمایی با شکوه همجنس‌گرایان یک سال بعد برای بزرگداشت این رویداد برگزار شد.

تصویر ۲۳. پس از حمله به استون وال، ۱۹۶۹، عکاس: فرد مک دارا^{۴۳}/گتی

از آوریل ۲۰۱۶، اعضای بومی منطقه Standing Rock و سایر جوامع بومی آمریکا شروع به اعتراض علیه ساخت خط لوله در داکوتای شمالی کردند. دلیل آن‌ها این بود که خط لوله بر منابع آب محلی تأثیر می‌گذارد و از سرزمین‌های بومی مقدس عبور می‌کند. دولت باراک اوباما^{۴۴} ساخت و ساز را متوقف کرد، اما دونالد ترامپ بعداً تصمیم اوباما را لغو کرد. این خط لوله امروزه به بهره‌برداری رسیده است (تصویر شماره ۲۴).

در نوامبر ۲۰۲۰، تصاویری از معترضان دموکراسی خواه تایلندی که از اردک‌های لاستیکی بادی استفاده می‌کنند تا از خود در برابر آب‌پاش پلیس محافظت کنند، در فضای مجازی پخش شد. آن‌ها در ابتدا برای معترضان خریداری شده بودند تا در رودخانه چائو فرایا در نزدیکی پارلمان بانکوک شناور شوند، اما پس از انتشار این تصاویر، به نمادی عجیب از اعتراض تبدیل شدند (تصویر شماره ۲۵).

او وقایع را با مجموعه‌ای از تصاویر فوق‌العاده دراماتیک و ناراحت‌کننده ثبت کرد. در تصویر شماره ۲۱، یک کشیش ارتدوکس، معترضان را بر روی یک سنگر برکت می‌دهد.

تصویر ۲۱. تقدیس معترضان، ۲۰۱۴، عکاس: ژروم سسینی^{۴۱}/آژانس مگنوم

خولیو کورتز تصویر شماره ۲۲ را قبل از نیمه شب ۲۸ مه ۲۰۲۰، یعنی سومین روز اعتراضات پس از قتل جورج فلویید در مینیاپولیس ثبت کرد. آنچه که به عنوان نماد در این عکس مشاهده می‌شود این است که هیچگاه نباید پرچم را وارونه به نمایش درآورد. مگر اینکه بیانگر نوعی ناراحتی شدید برای زندگی یا دارایی باشد. این عکس حس عمیق خشم و بی‌عدالتی را منتقل می‌کند. که به جنبش توده‌ای اعتراضات ضد نژادپرستی در سراسر جهان دامن می‌زند.

تصویر ۲۲. عواقب قتل جورج فلویید، ۲۰۲۰، عکاس: خولیو کورتز^{۴۲}، آسوشیتد پرس

در ساعات اولیه ۲۸ ژوئن ۱۹۶۹، یورش پلیس به مسافرخانه استون وال که یک کافه همجنس‌گرایان در نیویورک بود، منجر به شورش شد که به مدت شش روز ادامه یافت و نقطه عطفی برای حقوق همجنس‌گرایان گردید. تصویر شماره

تصویر ۲۷. قیام دانش آموزی شیرهای جوان سووتو، ۱۹۷۶، عکاس: پیتر ماگوبان^{۴۸}

در ۱۶ ژوئن ۱۹۷۶، هزاران دانش آموز سیاه‌پوست از شهرستان سووتو در ژوهانسبورگ آفریقای جنوبی، در اعتراض به فرمانی که همه مدارس سیاه‌پوست باید به زبان آفریکانسی تدریس کنند، چیزی که دزموند توتو^{۴۹} آن را «زبان ستمگر» نامید، به خیابان‌ها آمدند و اعتراض کردند. بچه‌ها در ابتدا برای عکس گرفتن مردد بودند. پیتر ماگوبان، عکاس متولد ژوهانسبورگ، آن‌ها را متقاعد کرد. او به دانش آموزان گفت: مبارزه بدون مستندات، مبارزه نیست. این تصاویر زمانی حیاتی خواهند بود که واکنش وحشیانه پلیس - حداقل ۱۷۶ نفر کشته شدند - را پوشش داده و در سراسر جهان پخش شود. تصویر شماره ۲۷ موفق شد خشم مردم و در ادامه آن جنبش ضد آپرتاید را به وجود بیاورد.

در دهه ۱۹۶۰ ژاپن، ائتلافی متشکل از هزاران فعال دانشجویی چپ و کشاورزان گرد هم آمدند تا یک کمپین علیه ساخت فرودگاه بین‌المللی جدید در منطقه‌ای روستایی در ۴۰ مایلی شرق توکیو به راه بیندازند. درگیری بزرگی در سایت ساخت و ساز فرودگاه بین‌المللی ناریتا در سپتامبر ۱۹۷۱ زمانی که ۵۰۰۰ پلیس برای مصادره زمین به محل اعزام شدند، رخ داد. این فرودگاه سرانجام در سال ۱۹۷۸ پس از تاخیرهای فراوان افتتاح شد (تصویر شماره ۲۸).

در اولین روز زمین که در ۲۲ آوریل ۱۹۷۰ در شهرهای سراسر ایالات متحده برای حمایت از حفظ محیط زیست برگزار شد، حدود ۲۰ میلیون نفر برای پاکسازی، راهپیمایی و نمایش به خیابان‌ها آمدند. تصویر شماره ۲۹، دانشجویی به نام پیتر هالرمن را نشان می‌دهد که به نماد جنبش سبز مدرن تبدیل شد. جنبشی که در آن روز متولد شد.

تصویر ۲۴. منطقه استندینگ راک در مقابل خط لوله دسترسی داکوتا، ۲۰۱۶، عکاس: الساندرو سانگینی^{۴۵}، آژانس مگنوم

تصویر ۲۵. اعتراضات اردک لاستیکی تایلندی، ۲۰۲۰، عکاس: ویشان پوتی^{۴۶}

این عکس مبهم (تصویر شماره ۲۶) توسط شومی توماتسو، عکاس ژاپنی، چهره‌ای نامفهوم و ناشناس را نشان می‌دهد که در اعتراض به جنگ ویتنام در حال پرتاب سنگ است. توماتسو به خاطر موضوعاتش که شامل تغییرات گسترده در ژاپن پس از جنگ، آسیب‌های طولانی بمباران اتمی هیروشیما و ناکازاکی و نیز ترکیب بندی‌های غیرمعمول که الهام بخش یک نسل از عکاسان در ژاپن بود، شهرت دارد.

تصویر ۲۶. اعتراض، توکیو، ۱۹۶۹، عکاس: شومی توماتسو^{۴۷}

های شوروی به پراگ حمله و دوبچک را از سیاست خلع کردند. جوزف کودلکا در آن هفته برای مستند کردن مقاومت مردم، حدود ۵۰۰۰ عکس گرفت. اما هویت او برای جلوگیری از انتقام جویی ناشناس ماند. کودلکا پس از قاچاق فیلمش به خارج از کشور، خودش نیز از چکسلواکی گریخت و تنها پس از مرگ پدرش در سال ۱۹۸۴، خود را به عنوان «عکاس پراگ» معرفی کرد (تصویر شماره ۳۰).

گروهی از فعالان هنرمند تصویری وسیع از کودکی در یک مزرعه پاکستانی ترسیم کردند تا بلکه وجدان اپراتورهای هواپیماهای بدون سرنشین آمریکایی را که مرز با افغانستان را از بالا تماشا می‌کردند، بیدار کنند. این پرتره اثر نور بهرام^{۵۲} است که در وزیرستان شمالی کار می‌کرد، منطقه‌ای که هدف حملات هواپیماهای بدون سرنشین قرار گرفت. دختر به تصویر کشیده شده، والدین خود را در سال ۲۰۱۰ از دست داده است (تصویر شماره ۳۱).

تصویر ۳۱. عکس از گتی، ۲۰۱۴، Notabugsplat

تظاهرات کوچک نئونازی‌ها در شهر وکسیو سوئد زمانی خبرساز شد که در یکی از عکس‌ها زنی با کیف دستی خود به یک کله پوستی ضربه می‌زند. دانوتا دانلیسون، یک زن یهودی ۳۸ ساله بود که مادرش از هولوکاست جان سالم به در برده بود. او تظاهرات حزب نوردیک را در ۱۳ آوریل ۱۹۸۵ در یک اعتراض متقابل خنثی کرد. از این واقعه چندین مجسمه به یادگار مانده است (تصویر شماره ۳۲).

مراسم مت‌گالا در نیویورک به خاطر ارائه لباس‌های عجیب و غریب و مهمانان ثروتمند معروف است. طبق گزارش‌ها قیمت بلیط آن حدود ۳۵۰۰۰ دلار است. در سال ۲۰۲۱، اوکازویو، نماینده دموکرات کنگره با لباسی که توسط طراح و فعال مدنی، آرورا جیمز طراحی شده و روی پشت آن نوشته شده بود «بر ثروتمندان مالیات ببندید» جنجال ایجاد کرد. منتقدان او را به ریاکاری متهم کردند. اما این نماینده معتقد بود که این کار ارزشمند است، زیرا بحث مطالبه‌گرانه‌ای را در مورد اخذ مالیات از ثروتمندان در

تصویر ۲۸. دانشجویان و کشاورزان ژاپن در برابر فرودگاه جدید، ۱۹۷۱، عکاس: برونو باربی^{۵۰}، آژانس مگنوم

تصویر ۲۹. اولین روز زمین، عکاس: آسوشیتد پرس

تصویر ۳۰. تانک‌های شوروی وارد پراگ شدند، ۱۹۶۸، جوزف کودلکا^{۵۱}، آژانس مگنوم

بهار پراگ در ۵ ژانویه ۱۹۶۸ آغاز شد، زمانی که الکساندر دوبچک^{۵۲} رهبری حزب کمونیست چکسلواکی را به دست گرفت. او با اصلاحات خود حزبش را از مسکو دور کرده و نوید سوسیالیسم با چهره انسانی را می‌داد. هفت ماه بعد، تانک-

این فرایند را انجام دهیم تا مورد توجه اشخاص بی تفاوت به مسائل اجتماعی قرار گیرد.

در تصویر شماره ۳۴، سه نفر چند متر دورتر از اسما، پلیس ضدشورش بدنام کلمبیا در حال رقصیدن بودند. آن فعال در ادامه می‌گوید: در آن لحظه ترس زیادی در چشمان دوستانم دیدم. من نیز آن را احساس کردم، البته در ادامه همه چیز خوب پیش رفت، اما می‌توانست فاجعه‌بار باشد. رقصنده‌ها برای دقایقی ادامه دادند و توسط دیگر معترضان تشویق شدند. در ابتدا، پلیس مطمئن نبود که چه کاری باید انجام دهد، اما لحظاتی بعد، این اقدام به هرج و مرج تبدیل شد: مواد منفجره، سنگ و سلاح. پس ما مجبور شدیم فرار کنیم. تأثیر اعتراض برای جامعه دگرباشان در کلمبیا حماسی بود. این لحظه‌ای از توانمندی و قدرت ما بود. اگر در آینده کتاب‌های تاریخی وجود داشته باشد، مطمئناً در آن‌ها خواهیم بود.

تصویر ۳۴. کلمبیایی‌ها به دنبال تغییر هستند، ۲۰۲۱، عکاس: کارن مونتانو^{۵۶}

در بهار سال ۱۹۶۳، دانشجویان و کارکنان کالج توگالو، در یک پیشخوان ناهار وولورث در جکسون ایالت می‌سی‌سی‌پی، که سیاست «فقط سفیدپوستان» را داشت، تحصن کردند. در تصویر شماره ۳۵، آنا مودی^{۵۷}، که بعداً نویسنده مشهوری شد، در سمت راست با یک دانشجو به نام جوآن ترامپائر^{۵۸} و استاد جان هانتزگری^{۵۹} نشست. در طول چند ساعت، تعدادی سفیدپوست که به طور فزاینده‌ای هیاهو می‌کردند موه‌های زنان را می‌کشیدند، خردل و چاشنی‌ها را روی آن‌ها می‌ریختند و به گری حمله می‌کردند و صورت و گردن او را با شیشه‌های شکسته می‌بریدند. گری بعداً از این فضا به عنوان «نمایش مجلل نفرت افسارگسیخته» یاد کرد.

راشل و دکتر آکیوا پوزنر یک زوج یهودی با سه فرزند بودند که در اوایل دهه ۱۹۳۰ در کیل آلمان زندگی می‌کردند. به عنوان بخشی از جشن هانوکا، منورا باید به طور برجسته نمایش داده شود. اما می‌توان آن را در زمان آزار و اذیت پنهان کرد. راشل این لحظه را ثبت کرد - درست یک سال قبل

مقابل افرادی که علیه آن لابی می‌کنند به وجود آورد (تصویر شماره ۳۳).

تصویر ۳۳. زنی با کیف دستی، عکاس: هانس رونسون^{۵۴}، ۱۹۸۵

تصویر ۳۳. لباس الکساندریو اوکازو کورتز، عکاس: کوین مازور^{۵۵}، گتی

در کلمبیا اعتراضات گسترده‌ای در واکنش به اصلاحات پیشنهادی دولت، از جمله افزایش مالیات‌ها و بازنگری در سیستم مراقبت‌های بهداشتی آغاز شد. این اعتراضات در شش هفته با سرکوب خشونت‌آمیز مواجه شد که منجر به کشته شدن ده‌ها نفر و زخمی شدن صدها نفر شد. اما در میان سرکوب، تصویری با فضای شادمانه خودنمایی می‌کرد: لحظه‌ای که سه فعال از پله‌های ساختمان کنگره ملی در بوگوتا بالا رفتند و شروع به ارائه کار خود کردند. یکی از فعالان که موسیقی این اجرا را خلق کرده است می‌گوید: ما تصمیم گرفتیم اعتراض کنیم زیرا به‌عنوان افراد دگرباش همه اصلاحات دولتی بیشترین تأثیر را بر ما می‌گذارد. حضور افراد در این راهپیمایی‌ها بسیار کم است. بنابراین می‌خواستیم

برآورد رسمی بیش از ۳۰۰ کودک است (تصویر شماره ۳۷).

تصویر ۳۷. کالسکه‌ها در شهر لویو، ۲۰۲۲، عکاس: یوری دی‌اچیشین^{۶۲}

ژان رز کاسمیر^{۶۳}، ۱۷ ساله، گل داوودی را در مقابل ردیفی از سربازان سرنیزه به دست، گرفته است. تصویر شماره ۳۸ توسط مارک ریبو عکاس مگنوم در ۲۱ اکتبر ۱۹۶۷ در راهپیمایی پنتاگون گرفته شده است. تجمعی صد هزار نفری ضد جنگ که در واشنگتن انجام گرفت. این عکس تبدیل به تصویری نمادین برای آن جنبش شد. کاسمیر بعداً گفت که سربازان به اندازه سایرین قربانی ماشین جنگی شدند.

تصویر ۳۸. ژان رز کاسمیر برای اعتراض به جنگ ویتنام گلی را در سرنیزه میکارد، عکاس: مارک ریبو^{۶۴}، آژانس مگنوم، ۱۹۶۷

چانگ، عکاس گتی، لحظه نشستن یک زن شجاع در مقابل پلیس ضدشورش را که برای محافظت از گروه معترضان در سنئول بود، شکار کرد (تصویر شماره ۳۹).

در جریان اعتراضات طرفداران دموکراسی که در سال ۲۰۱۴ در هنگ کنگ برگزار شد، بسیاری از معترضان برای دفاع از خود در برابر اسپری فلفل از چتر استفاده کردند. پس از آن که روزنامه‌نگاران از تظاهرکنندگان به عنوان «جنبش چتر»

از به قدرت رسیدن هیتلر - زمانی که همسرش با شجاعت منورای خود را در پشت پنجره، رو به ساختمانی که با پرچم‌های نازی تزئین شده بود، روشن کرد. پوزنرها دو سال بعد از آلمان فرار کردند (تصویر شماره ۳۶).

تصویر ۳۶. مقاومت در پیشخوان ناهار وول ورث، ۱۹۶۳، عکاس: فرد بلک ول^{۶۵}. آسوشیتد پرس

تصویر ۳۶. منورای سرکش، ۱۹۳۱، عکاس: راشل پوزنر^{۶۱}

در ۱۸ مارس ۲۰۲۲، ۲۳ روز پس از جنگ روسیه علیه اوکراین، ۱۰۹ کالسکه خالی در یکی از میدان‌های شهر لویو گذاشته شد که هر کدام نشان دهنده یک کودک کشته شده بود. امروز

آنلاین به اشتراک گذاشت. این عکس، ابتدا در رسانه‌های اجتماعی و سپس در روزنامه‌های سراسر جهان منتشر شد. بعد از آن اتفاقات زیادی افتاد. قبلاً احساس می‌شد که پوشش جهانی بسیار کمی از آنچه در سودان می‌گذرد وجود دارد؛ اما پس از عکس هارون ناگهان این احساس به وجود آمد که همه جهانیان روی آنچه در سودان می‌گذرد تمرکز می‌کنند.

زنان نقش قدرتمند و مشهودی در اعتراضات داشتند. برای هارون، این تصویر پیامی در درون خود داشت که زنان می‌توانند رهبری کنند. صلاح به سخنرانی در سازمان ملل ادامه داد و یکی از مدعیان جایزه صلح نوبل شد.

تصویر ۴۱. علا صلاح نماد سودان جدید می‌شود، ۲۰۱۹. عکاس: لانا هارون^{۶۱}

تصویر شماره ۴۲ توسط عکاس و خبرنگار آمریکایی - آفریقایی تبار که بعداً مشخص شد خبرچین FBI بود، گرفته شد. در ۲۸ مارس، درست چند روز قبل از ترور مارتین لوتر کینگ، وی برای رهبری راهپیمایی در حمایت از ۱۳۰۰ کارگر اعتصابی رفتگران به ممفیس رسید. اعتصاب کنندگان به دلیل مرگ دو رفتگر که به خاطر خرابی تجهیزات بود، خواهان دستمزد بالاتر و شرایط کاری ایمن‌تر برای کارگران سیاهپوست شهر بودند. شعار آن‌ها بیان ساده اما مؤثر در کرامت بود: من هم انسانم.

یاد کردند، چترها به نماد قدرتمند جنبش استقلال تبدیل شدند که توسط معترضان حمل می‌شدند. همچنین در اینستالیشن‌های هنری و میم‌های بی‌شماری نیز از چتر در همین مفهوم استفاده می‌شد (تصویر شماره ۴۰).

تصویر ۳۹. زنی سرعت پلیس ضد شورش سئول را کند می‌کند، ۲۰۱۵. عکاس: چانگ سونگ جون^{۶۵}، گتی

تصویر ۴۰. جنبش چترهنگ کنگ، ۲۰۱۹. عکاس: ورنون یوئن^{۶۶}

لانا هارون، عکاس تصویر شماره ۴۱ می‌گوید «ما به دنبال آزادی و رویاهایمان بودیم. به دنبال سودانی جدید بودیم. در ابتدا، نیروهای وفادار به رییس جمهور عمر البشیر^{۶۷} معترضان را با خشونت سرکوب کردند. اما سپس برخی از اعضای ارتش شروع به دفاع از معترضین کردند و فضای امنی را در خارج از کاخ ریاست جمهوری ایجاد کردند. مردم از سراسر سودان به آنجا سفر کردند. عکاس هر روز آنجا بود و عکس می‌گرفت. «این حس کردن خود تاریخ بود.» یک روز، متوجه شد که مردم به سمت شخصیتی هجوم می‌آورند که در حال خطاب به جمعیت بود. جوانی ۲۲ ساله به نام علا صلاح^{۶۸}. هارون چهار عکس از آن صحنه گرفت و بهترین عکس را به صورت

آب و هوایی سازمان ملل در نیویورک، تونبرگ رهبران جهان را به دلیل شکست آن‌ها در ایجاد هرگونه تغییر معنادار محکوم کرد. تونبرگ درباره واکنش مردم می‌گوید: درست همانند یک فیلم تخیلی و غیرواقعی بود که نمی‌توانست خوب باشد. اما همچنین بسیار امیدوارکننده است؛ زیرا نشان می‌دهد که غیرمنتظره‌ترین چیزها می‌توانند در مدت زمان بسیار کوتاهی اتفاق بیفتند. تونبرگ در مورد اینکه چرا جوانان چنین نقش مهمی در اعتراضات آب و هوایی ایفا کرده‌اند، می‌گوید: فکر کنم به صورت طبیعی در ذهن ما شورش قرار دارد. اما باید قبول کرد این بچه‌ها هستند که در این دنیا زندگی می‌کنند و عواقب آن را خیلی بیشتر تجربه می‌کنند. تونبرگ پس از استراحت یک ساله از آموزش و تمرکز بر فعالیت‌های آب و هوایی، در آستانه ورود به سال آخر مدرسه است و اعتراض خود را با حذف کلاس‌های هر جمعه ادامه می‌دهد. او با نگاهی به عکس خود می‌گوید که هنوز بنر را دارد، اما اکنون آن را در خانه نگه می‌دارد. وی به شوخی می‌گوید: بارانی زردی که از پدرش قرض گرفته بود همچنان متعلق به پدرش است، اما من هنوز آن را می‌دزدم. از تونبرگ پرسیدند که اگر می‌توانست به دختری که در عکس است چیزی بگوید، چه می‌گفت؟ او با خنده می‌گوید: احتمالاً می‌گویم: قلاب بافی و بافتن را زودتر شروع کن، چونکه واقعاً سرگرم‌کننده است و متمرکز می‌کند. اما احتمالاً این پاسخی نیست که شما می‌خواهید (تصویر شماره ۴۴)!

تصویر ۴۴. گرتا تونبرگ اعتصاب می‌کند، ۲۰۱۸، عکاس: مایکل کامپانلا^{۲۳}، گاردین

در کشوری که هر نوع اعتراضی به صورت وحشیانه سرکوب می‌شود، شجاعت روس‌هایی که علناً با جنگ در اوکراین مخالفت می‌کنند بی‌توجه نمانده است. یلنا اوسیپووا^{۲۴}، هنرمند و فعال ۷۶ ساله، پس از اینکه فیلم دستگیری او توسط پلیس در سراسر جهان مشاهده شد، به چهره جنبش ضد جنگ تبدیل شد. در تصویر شماره ۴۵، زن ملقب به «مادر بزرگ برای

تصویر ۴۲. اعتصاب رفته‌گران در ممفیس، ۱۹۶۸، عکاس: ارنست ویتز^{۲۵}

شاهزاده ویلیام^{۲۶} و کیت میدلتون در اوایل سال ۲۰۲۲ سفری ناموفق به کارائیب داشتند، جایی که معترضان خواستار غرامت، عذرخواهی رسمی و قطع روابط با بریتانیا بودند. در حین این دیدار، جامائیکا طرحی را در دست بررسی قرار داد که در آن بر کنار گذاشتن پادشاه یا ملکه بریتانیا به عنوان رئیس کشور خودشان تاکید شده بود (تصویر شماره ۴۳).

تصویر ۴۳. خانواده سلطنتی در جامائیکا، ۲۰۲۲، عکاس: ریکاردو ماکین^{۲۶}، گتی

امروزه گرتا تونبرگ یکی از مشهورترین فعالان مدنی زنده روی کره زمین است. اما هیچ‌کس نمی‌دانست که او کیست. این دختر ۱۵ ساله، بیرون پارلمان سوئد کمپ زد و اعلام کرد که تا پس از انتخابات عمومی ماه بعد به مدرسه نخواهد رفت. هدف او ساده بود: اقدامی برای بحران آب و هوا صورت بگیرد. او می‌گوید: وضعیت ما بسیار وخیم است و به نظر می‌رسید که هیچ‌کس کاری انجام نمی‌دهد. پس باید کسی کاری کند. فکر کردم اگر ایده به مدرسه نرفتن کاری نکند، چیز دیگری را امتحان خواهم کرد تا زمانی که چیزی به عنوان اعتراض پیدا کنم که تاثیرگذار باشد.

اعتصاب مدرسه برای آب و هوا به سرعت به یک جنبش جهانی تبدیل شد و کودکان در سراسر جهان پیاده روی در حمایت از گرتا را سازماندهی کردند. سال بعد، در نشست اقدام

یعنی اقدام پلیس لس آنجلس در تیراندازی به هفت مرد سیاه‌پوست غیرمسلح در خارج از مسجد ملت اسلام. تصویر شماره ۴۷، بخشی از عکس‌های سریالی او از مستند کردن جنبش مسلمانان سیاه‌پوست است. پس از اینکه چندین روزنامه‌نگار سفیدپوست نتوانستند با رهبران گروه ارتباط برقرار کنند، این کار به پارکس واگذار شد.

تصویر ۴۷. مسلمانان سیاه‌پوست در برابر خشونت پلیس، ایستادگی می‌کنند، ۱۹۶۳، عکاس: گوردون پارکس^{۷۷}

هنگامی که سوزان میسلاس در ژوئن ۱۹۷۸ وارد نیکاراگوئه شد، نمی‌دانست که شورش مردمی در شرف وقوع است. این عکاس آمریکایی به مدت ۱۳ ماه در این کشور ماند و قیام FSLN را که عموماً به عنوان ساندینیستا^{۷۸} شناخته می‌شود و علیه دیکتاتوری سوموزا^{۷۹} بود، مستند کرد. میسلاس می‌گوید: جهان چیز زیادی در مورد آنچه در نیکاراگوئه اتفاق می‌افتاد نمی‌دانست. زیرا در دوره‌ای بودیم که عکسی برای دیدن نداشتیم، که این مطلب اکنون غیر قابل تصور است.

میسلاس احساس می‌کرد که مجبور است شاهد این رویدادها باشد. تصویر شماره ۴۸، مراسم تشییع جنازه رهبران دانشجویی را که اخیراً ترور شده بودند نشان می‌دهد. معترضان عکس بزرگی را از آرن سیو^{۸۰} خواننده و یکی از ساندینیست‌هایی که سه سال پیش توسط گارد ملی کشته شده بود، در دست دارند. سیو در ادامه تبدیل به یک نماد انقلابی شد.

میسلاس تأثیر عکس خود را تا حدی به تضاد بین پرتره تک‌رنگ سیو و رنگ زنده صحنه اطراف نسبت می‌دهد. وی می‌گوید: در آن زمان از عکس‌های رنگی انتقادات زیادی می‌شد، تعداد کمی از روزنامه‌ها به صورت رنگی منتشر می‌شدند.

امروزه، البته، تقریباً همه چیز رنگی است و میسلاس که رئیس آژانس مگنوم بود، به طور مشخص به خاطر عکس-هایش شناخته شده است. اما او این تحسین‌ها را فقط برای

صلح» بره‌های اعتراضی دست‌ساز خود را در دست گرفته است در حالی که انبوهی از هواداران را میتوان در پس زمینه مشاهده کرد.

تصویر ۴۵. یک زن روسی از اوکراین دفاع میکند، ۲۰۲۲، عکاس: رویترز^{۷۵}

در ۱۰ ژانویه ۱۹۱۷، ده‌ها تن از زنانی که خواهان حق رای بودند بی‌سر و صدا در مقابل دروازه‌های کاخ سفید جمع شدند. آن‌ها اولین گروهی بودند که در محل اقامت ریاست جمهوری به تظاهرات پرداختند. آن‌ها که نگهبانان خاموش نامیده می‌شوند، بره‌هایی در دست داشتند که از رئیس‌جمهور وودرو ویلسون^{۷۶} می‌خواستند از اصلاحیه قانون اساسی که به زنان حق رای می‌دهد، حمایت کند. دو هزار معترض به اعتصاب پیوستند، که تا ۴ ژوئن ۱۹۱۹ ادامه یافت. زمانی که در نهایت اصلاحیه نوزدهم تصویب شد، بسیاری از آن‌ها دستگیر و زندانی شدند؛ گزارش‌های مربوط به بدرفتاری با زندانیان، نقش کلیدی در جلب حمایت عمومی از حق رای زنان داشت (تصویر شماره ۴۶).

تصویر ۴۶. حق رای در کاخ سفید، ۱۹۱۷

گوردون پارکس اولین عکاس آمریکایی - آفریقایی تبار بود که توسط مجله Life استخدام شد. این عکس تظاهراتی را در هارلم نشان می‌دهد که دلیل آن مربوط به سال قبل است.

مرتبط با نسل پیکچرز است. او بیشتر به خاطر سبک کلآژش که شامل عکس‌های سیاه و سفید با زیرنویس‌های توضیحی شناخته شده است.

۱۳. Rosa Parks، رزا لوئیز مک کاولی پارکس یک فعال آمریکایی در جنبش حقوق مدنی بود که بیشتر به خاطر نقش محوری خود در بایکوت اتوبوس مونتگومری شهرت داشت. کنگره ایالات متحده از او به عنوان "بانوی اول حقوق مدنی" و "مادر جنبش آزادی" تقدیر کرده است.

14. Andrzej Golc

15. United Press International

16. Dario Mitidieri

17. Stuart Franklin

۱۸. John F Kennedy، سی و پنجمین رئیس جمهوری آمریکا و نیز جوان‌ترین هم بود که ترور شد.

۱۹. Eugène Delacroix، هنرمند فرانسوی که او را به عنوان رهبر سبک رمانتیسیسم می‌شناسند.

20. Malcolm W Browne

۲۱. Emma Sulkowicz، یک هنرمند پرفورمنس آمریکایی و فعال ضد تجاوز است.

22. Mustafa Hassona

23. Andrew Burton

۲۴. George Floyd، مرد آفریقایی-آمریکایی که توسط یک افسر پلیس در مینیاپولیس در حین دستگیری کشته شد. فلوید طبق گزارش فروشندهای مشکوک به استفاده از یک اسکناس بیست دلاری شده بود. او در ۲۵ می ۲۰۲۰ جان سپرد.

۲۵. Breonna Taylor، یک زن سیاهپوست ۲۶ ساله بود که در ۱۳ مارس ۲۰۲۰ در آپارتمان خود در لوئیزویل، کنتاکی، زمانی که حداقل هفت افسر پلیس مجبور به ورود به آپارتمان به عنوان بخشی از تحقیقات در مورد عملیات خرید و فروش مواد مخدر شدند، کشته شد.

۲۶. Darius Dennis، فعال مدنی هنرمند آمریکایی

۲۷. Saifuddin Kitchlew، او یک فعال استقلال طلب هندی، وکیل دادگستری، سیاستمدار و بعدها یکی از رهبران جنبش صلح بود. او که عضو کنگره ملی هند بود، ابتدا رئیس کمیته کنگره استانی پنجاب و سپس دبیر کل کمیته کنگره سراسر هند در سال ۱۹۲۴ شد.

۲۸. Satyapal، پزشک و رهبر سیاسی در پنجاب هند که به همراه سیف الدین کیچلو در ۱۰ آوریل ۱۹۱۹، سه روز قبل از کشتار جالیانوالا باغ دستگیر شدند.

29. Danny Lyon

۳۰. Gandhi، مهندس کارامچاند گاندی وکیل هندی،

خودش نمی‌داند. او درباره حضور مستمر و طولانی مدت عکس معترضان در سال‌های بعد و در اعتراضات بعدی، می‌گوید: اکنون پرتره آرلن سیو بیشتر از یک عکس است. من فکر می‌کنم که او افتخاری برای خود به دست آورده است.

تصویر ۴۸. آرلن سیو و مراسم تشییع جنازه ساندینیستا در نیکاراگوئه، ۱۹۷۸، عکاس: سوزان میسلاس^{۸۱}، آژانس مگنوم

پی‌نوشت

۱. Augusto Pinoche، از نظامیان شیلی بود که در کودتای ۱۹۷۳ شیلی، دولت سوسیالیست سالوادور آلنده را سرنگون کرد و به مدت ۱۷ سال ریاست جمهوری خودخوانده شیلی را تا سال ۱۹۹۰ به عهده داشت.

2. Carlos Vera

۳. Donald Trump، چهارم و پنجمین رئیس جمهوری آمریکا

4. Bryan Woolston

5. Anna Artemeva

۶. Nadya Tolokonnikova، فعال سیاسی و هنرمند موسیقی اهل روسیه است. او پس از اجرای نمایشی که عکس آن در مقاله آمده است، به جرم اراذل و اوباش و ایجاد نفرت از مذهب به دو سال حبس محکوم شد.

۷. Vladimir Vladimirovich Putin، سیاستمدار و افسر سابق اطلاعاتی روسیه. او از سال ۱۹۹۹ به عنوان نخست وزیر یا رئیس جمهوری در روسیه حکومت کرده است.

8. Charles Moore

۹. Martin Luther King، فعال سیاسی آمریکایی، یکی از برجسته‌ترین رهبران جنبش حقوق مدنی از سال ۱۹۵۵ تا زمان ترورش در سال ۱۹۶۸ بود.

۱۰. Ceyda Sungur، فعال مدنی ترک تبار متولد ۱۹۸۶ است.

11. Osman Orsal

۱۲. Barbara Kruger، هنرمند مفهومی آمریکایی و کلآژیست

۵۲. Alexander Dubcek، الکساندر دوبچک سیاستمدار اهل اسلواکی بود که از ژانویه ۱۹۶۸ تا آوریل ۱۹۶۹ به عنوان دبیر اول هیئت رئیسه کمیته مرکزی حزب کمونیست چکسلواکی خدمت کرد.

۵۳. Noor Behram، نور بهرام در سال ۱۹۷۲ در وزیرستان شمالی به دنیا آمد. او از سال ۲۰۰۰ به عنوان روزنامه نگار در رسانه های مکتوب کار می کند.

54. Hans Runesson

55. Kevin Mazur

56. Karen Montano

۵۷. Anne Moody، آن مودی نویسنده ای آمریکایی بود که در مورد تجربیات خود از فقر و سیاه پوست بودن در روستایی واقع در می سی سی پی و مشارکت خود در جنبش حقوق مدنی نوشت. مودی از زمانی که دختری جوان بود، مبارزه با نژادپرستی و جداسازی را آغاز کرد.

۵۸. Joan Trumppauer، جوان ترامپائر فعال حقوق مدنی آمریکایی است که در دهه ۱۹۶۰ فعال بود. او یکی از افرادی بود که در سال ۱۹۶۱ در جکسون، می سی سی پی دستگیر شد و به مدت دو ماه محبوس شد.

۵۹. John Hunter Gray، جامعه شناس، استاد، فعال آمریکایی و سازمان دهنده جامعه در جنبش حقوق مدنی بود.

60. Fred Blackwell

61. Rachel Posner

62. Yuriy Dyachyshyn

۶۳. Jan Rose Kasimir، کاسمیر در سال ۱۹۸۶ از کالج مشاغل بهداشتی نیویورک در نیویورک به عنوان یک ماساژدرمانگر فارغ التحصیل شد. در فوریه ۲۰۰۳، ریبو دوباره از کاسمیر در اعتراض به جنگ عراق عکس گرفت، جایی که او یک کپی در اندازه پوستر از عکس ۱۹۶۷ را حمل میکرد.

64. Marc Riboud

65. Chung Sung-Jun

66. Vernon Yuen

۶۷. Omar al-Bashir، عمر حسن احمد البشیر رییس جمهوری سابق سودان است؛ وی تا تاریخ ۱۱ آوریل ۲۰۱۹ رئیس جمهور و رئیس حزب کنگره سودان بود. او در سال ۱۹۸۹ در زمانی که یک سرهنگ ارتش سودان بود رهبری کودتای بدون خونریزی را برعهده گرفت و موفق به برکناری صادق المهدی نخست وزیر منتخب وقت شد و به قدرت رسید.

۶۸. Alaa Salah، همچنین او با نام های زن سفیدپوش و لیدی لیبرتی انقلاب سودان نیز شناخته می شود. علا صلاح، دانشجوی ۲۲ ساله ای بود که در جریان اعتراضات ضد دولتی سودان در ۸ آوریل ۲۰۱۹ شرکت میکرد و نقش رهبری

ملی گرای ضداستعمار و اخلاق گرای سیاسی بود که از مقاومت غیرخشونت پرورانه برای رهبری کمپین موفقیت آمیز استقلال هند از سلطه بریتانیا و الهام بخشیدن به جنبش های حقوق مدنی و آزادی در سراسر جهان استفاده کرد.

۳۱. Subhas Chandra، معروف به نتاجی رهبر مورد احترام انقلابی ملی گرای هندی بود که در جریان جنگ جهانی دوم، جنبشی ملی را علیه قدرت های غربی رهبری کرد. در ۱۹۳۸ به ریاست کنگره ملی هند برگزیده شد ولی یک سال بعد به دلیل اختلاف با مهاتما گاندی از این سمت برکنار شد.

32. Narayan Vinayak Virkar

33. Lara Baladi

34. Alastair Moore

35. Tina Modotti

36. AP

37. Moneta Sleet

۳۸. Margaret Atwood، شاعر، رمان نویس، منتقد ادبی، مقاله نویس، معلم، فعال محیط زیست و مخترع کانادایی است.

39. Jim Lo Scalzo

۴۰. Victor Yanukovych، ویکتور فدوروویچ یانوکوویچ سیاستمدار سابق است که از سال ۲۰۱۰ به عنوان چهارمین رئیس جمهور اوکراین خدمت می کرد تا اینکه در انقلاب کرامت در سال ۲۰۱۴ پس از ماه ها اعتراض علیه ریاست جمهوری خود از سمت خود برکنار شد.

41. Jerome Sessini

42. Julio Cortez

43. Fred W McDarrah

۴۴. Barack Obama، چهل و چهارمین رییس جمهوری امریکا از حزب دموکرات است.

45. Alessandra Sanguinetti

46. Vichan Poti

47. Shomei Tomatsu

48. Peter Magubane

۴۹. Desmond Tutu، اسقف اهل آفریقای جنوبی بود که به دلیل فعالیت خود به عنوان یک فعال ضد آپارتاید و حقوق بشر شناخته می شود. او از ۱۹۸۵ تا ۱۹۸۶ اسقف ژوهانسبورگ و سپس اسقف اعظم کیپ تاون از سال ۱۹۸۶ تا ۱۹۹۶ بود که در هر دو مورد، اولین سیاه پوست آفریقایی بود که این مقام را به دست آورد.

50. Bruno Barbey

51. Josef Koudelka

77. Gordon Parks

۷۸. Sandinistas. جبهه آزادیبخش ملی ساندینیستا یک حزب سیاسی سوسیالیست در نیکاراگوئه است. نام این حزب به افتخار آگوستو سزار ساندینو، که رهبری مقاومت نیکاراگوئه علیه اشغال نیکاراگوئه توسط ایالات متحده در دهه ۱۹۳۰ را بر عهده داشت، گرفته شده است.

۷۹. Somoza. آناستازیو "تاجیتو" سوموزا از ۱ مه ۱۹۶۷ تا ۱ مه ۱۹۷۲ و از ۱ دسامبر ۱۹۷۴ تا ۱۷ ژوئیه ۱۹۷۹ رئیس جمهور نیکاراگوئه بود. او به عنوان رئیس گارد ملی، بین سال‌های ۱۹۷۲ و ۱۹۷۴ عملاً حاکم کشور بود. در دوره‌ای که او حاکم قانونی نبود.

۸۰. Arlen Siu، آرن سن سیو برمودز خواننده، ترانه‌سرا، مقاله‌نویس و انقلابی ساندینیست بود. وی یکی از اولین قربانیان قیام علیه سوموزا بود.

81. Susan Meiselas

اعتراضات را هم بر عهده داشت.

69. Lana H Haroun

70. Ernest C Withers

۷۱. Prince William، ولیعهد بریتانیا، فرزند دایانا و شاه چارلز سوم و نیز همسر کیت میدلتون است.

72. Ricardo Makyn

73. Michael Campanella

۷۴. Yelena Osipova، اوسپیووا به دلیل شرکت در اعتراضات عمومی با پلاکاردهایی که خودش ساخته است، شهرت دارد. او سبک هنری متمایزی دارد، ملایم و روان، اما جسورانه که اغلب وحشت‌های شب‌آلود ناشی از خشونت دولتی را به تصویر می‌کشد.

75. Reuters

۷۶. Woodrow Wilson، بیست و هشتمین رئیس جمهوری دموکرات آمریکا.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی